DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

10. maj 2001 *

I sag C-444/99,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Wolfcarius og S. Dragone, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Den Italienske Republik ved U. Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato, O. Fiumara, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 92/106/EØF af 7. december 1992 om indførelse af fælles regler for visse former for kombineret godstransport mellem medlemsstaterne (EFT L 368, s. 38), navnlig direktivets artikel 2, da den har opretholdt en bevillings- og kontingentordning for kombineret transport mellem medlemsstaterne, uanset at den har ændret den særlige bevillingsordning til en generel bevillingsordning,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann (referererende dommer) og L. Sevón,

generaladvokat: L.A. Geelhoed
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. februar 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. november 1999 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 226 EF anlagt sag med påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 92/106/EØF af 7. december 1992 om indførelse af fælles regler for visse former for kombineret godstransport mellem medlemsstaterne (EFT L 368, s. 38, herefter »direktivet«), navnlig direktivets artikel 2, da den har opretholdt en bevillings- og kontingentordning for kombineret transport mellem medlemsstaterne, uanset at den har ændret den særlige bevillingsordning til en generel bevillingsordning.

Direktivet

2 Direktivet, der finder anvendelse på visse former for kombineret transport, som er fastlagt i artikel 1, har ifølge femte betragtning til formål at fremme en øget anvendelse af kombineret transport ved afskaffelse af kvantitative restriktioner og de endnu bestående administrative hindringer for vejtransporten.

3 Direktivets artikel 2 bestemmer:

»Hver medlemsstat skal senest den 1. juli 1993 fritage de i artikel 1 omhandlede kombinerede transportformer for enhver kontingent- eller bevillingsordning.«

Nationale retsforskrifter

4 Ved ministerielt dekret af 27. februar 1992 (GURI nr. 50 af 29.2.1992, s. 17) ophævedes de begrænsninger for særlige bevillinger vedrørende godstransport for tredjemands regning, der hidtil havde været gældende i Italien, idet de blev ændret til generelle bevillinger uden pålæg eller begrænsninger.

5 Det ministerielle dekret af 27. juni 1992 (GURI nr. 163 af 13.7.1992, s. 12) indeholder de nærmere bestemmelser for udstedelse af disse generelle bevillinger. Ifølge artikel 1 skal antallet af de bevillinger, som udstedes til godstransport for tredjemands regning, fastsættes årligt og må ikke overstige det tredobbelte af de antal bevillinger til godstransport for tredjemands regning, som er blevet tilbageleveret året før. Ifølge samme dekrets artikel 4, stk. 2, klassificeres ansøgningerne om bevillinger inden for hver enkelt kategori på grundlag af et præferencekriterium, der fastsættes ud fra det antal bevillinger, som i forvejen er meddelt virksomhederne.

6 Ifølge lovdekret nr. 85 af 14. marts 1998 (GURI nr. 83 af 9.4.1998, s. 42), der er vedtaget på grundlag af en bemyndigelse, som er indeholdt i lov nr. 454/97 af 23. december 1997 om omstrukturering af vejtransport og udvikling af kombineret transport (GURI nr. 303 af 31.12.1997, s. 4), meddeles der fra den 1. januar 2001 bevilling til udøvelse af virksomhed som vognmand for tredje-

mands regning til alle de virksomheder, der er optaget i vognmandsregisteret. Samme dekret bestemmer, at transportkapaciteten i en overgangsperiode kan forhøjes op til det dobbelte af den hidtil godkendte transportkapacitet.

Den administrative procedure

7 Da Kommissionen fandt, at direktivet ikke var blevet fuldstændig gennemført i italiensk ret inden for den fastsatte frist, indledte den en traktatbrudsprocedure. Efter en åbningsskrivelse, hvori den opfordrede Den Italienske Republik til at fremsætte sine bemærkninger, fremsatte Kommissionen den 24. juli 1998 en begrundet udtalelse, hvori den opfordrede Den Italienske Republik til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme udtalelsen inden for en frist på to måneder efter fremsendelsen. Da Den Italienske Republik ikke efterkom udtalelsen, anlagde Kommissionen nærværende sag.

Realiteten

8 Kommissionen har i stævningen gjort gældende, at de foranstaltninger, som er truffet til at sikre gennemførelsen af direktivet i italiensk ret, ikke opfylder direktivets formål. Selv om direktivets formål nemlig er at indføre en ordning for kombineret transport, som er fritaget for enhver kontingent- og bevillingsordning, har de italienske myndigheder på dette område efter den 1. juli 1993, da fristen for direktivets gennemførelse udløb, opretholdt en ordning, der er betinget såvel af bevillinger som kontingenter.

9 Den italienske regering har erkendt, at den generelle bevillingsordning, som blev indført ved ministerielle dekreter af 27. februar og 27. juni 1992, strider mod direktivet, men at der ved lovdekret nr. 85 med virkning fra den 1. januar 2001

blev gennemført en ordning i overensstemmelse med direktivet. Efter regeringens opfattelse indebar den kortvarige, midlertidige periode, som medgik til den nødvendige gradvise gennemførelse af liberaliseringsprocessen, ikke nogen ulemper for de erhvervsdrivende.

10 Det er herom tilstrækkeligt at bemærke, at direktivet ikke giver medlemsstaterne nogen mulighed for at fastsætte en overgangsperiode med henblik på en gradvis gennemførelse af liberaliseringsprocessen inden for vejgodstransport.

11 Af de grunde, som generaladvokaten har anført i forslagets punkt 5 vedrørende den dato, som skal lægges til grund for vurderingen af, om der er begået et traktatbrud, må der følgelig gives Kommissionen medhold i sagen.

12 Det må derfor fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter direktivets artikel 2, idet den har opretholdt en bevillings- og kontingentordning for kombineret transport mellem medlemsstaterne, uanset at den har ændret den særlige bevillingsordning til en generel bevillingsordning.

Sagens omkostninger

13 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Den Italienske Republik har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 i Rådets direktiv 92/106/EØF af 7. december 1992 om indførelse af fælles regler for visse former for kombineret godstransport mellem medlemsstaterne, idet den har opretholdt en bevillings- og kontingentordning for kombineret transport mellem medlemsstaterne, uanset at den har ændret den særlige bevillingsordning til en generel bevillingsordning.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

Wathelet Jann Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. maj 2001.

R. Grass

Justitssekretær

M. Wathelet

Formand for Første Afdeling